

Трѣба да отбѣгваме внимателно въ разговора-тъ сичко онова кое-то може да повреди цѣломъдріе-то. Ако чуемъ нѣкакво гнуснаво нѣщо, трѣба да си запушимъ ухо-то, ако искаме да не отиде въ сърдце-то ни.

Дѣца-та не трѣба да запытватъ оня кои-то приказватъ; кога-то нѣкой ги попыта нѣщо, трѣба да отговарятъ съ цѣломъдріе и да турятъ при сѣко: да и не дума-тъ Господине, Госпожо. Трѣба да забраняме на дѣца-та да глѣдатъ въ очи-тъ оногова съ кого-то приказватъ; да слушатъ оня кои-то приказватъ съ друго, и да приказватъ за нѣща, кои-то не разумѣватъ; съ една дума трѣба дѣца-та да слушатъ много и да говорѣтъ малко и на врѣме.

Една голѣма погрѣшка е да ся присмиваме на други-тъ за недостатъци-тъ имъ. Често, оня, кой-то ся присмива на брата си за нѣкоя погрѣшка или своеволна или естествена, е подчиненъ на друга по голѣма.

Има нѣкои си люди кои-то, като приправятъ нѣкоя добра дума, зематъ я на гавра и начнатъ да ся смѣхтъ; това приича да ся прави отъ единъ лудъ и неучень. Ако е доппростено да ся смѣемъ, много срамотно е да крѣщимъ и да продължаваме смѣхъ-тъ извънъ прѣдѣла-тъ на цѣломъдріе-то. Безумія-тъ само ся смѣе съ голѣмъ гласъ, дума Екклесіаста-тъ. Въобще смѣхъ-тъ не приича на маждъръ челоуѣкъ, ако е безъ мѣрка.

Расхода-тъ е друго наслажденіе, кое-то ползува здравіе-то. Кога ся расхождаме съ дружина, трѣба да даваме на по горни-тъ отъ насъ средньо-то мѣсто; ако сме двама, трѣба да дадемъ на по горнія-тъ дѣсна-тъ страна; исто-то положеніе трѣба да е и на връщаніе.